

IKAR

Nový príbeh
zo série, ktorá
sa stala
predlohou
obľúbeného
seriálu
Rizzoliová
& Islesová

**TESS
GERRITSENOVÁ**

POČÚVAJ MA

**TESS
GERRITSENOVÁ**

POCŮVAJ MA

Preložila Jana Melcerová

IKAR

Tess Gerritsen
LISTEN TO ME

Copyright © 2022 by Tess Gerritsen
All rights reserved.
Translation © 2023 by Jana Melcerová
Cover design © 2023 by Diana Delevová
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Listen to Me (Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York 2022) preložila Jana Melcerová.
Redigovala Tatiana Búbelová.
Obálku navrhla Diana Delevová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2023 ako svoju 2 136. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9127-0

Joshovi a Laure

I /

AMY

Mala som si obuť čižmy, pomyslela si, len čo vyšla z univerzitnej knižnice Snell Library a uvidela vrstvu kašovitého snehu, ktorý pokryl areál univerzity. Keď ráno odchádzala do školy, bolo miernych desať stupňov. Počasie už niekoľko dní pripomínalo jar a presviedčalo ju, že je konečne po zime, a tak sa vybrala na univerzitu v modrých džínsoch, mikine s kapučňou a v nových ružových balerínkach z mäkuľinkej kože. No kým celý deň pracovala na laptopu, vrátila sa zima, a to v plnej sile. Teraz po zotmení ľadový vietor bičuje nádvorie, chodník bude čoskoro šmykľavý ako klzisko.

Vzdychla si, zapla zips na mikine a hodila si na chrbát ťažký ruksak s knihami a laptopom. *Nevyhnem sa tomu. Poďme.* Váhavo zišla po schodoch knižnice a ostala stáť po členky v kašovitom snehu. Mokrú nohu ju pichali, a tak rázne vykročila do uličky medzi Haydn Hall a Blackman Auditorium. Nové topánky už nezachráni. Hlúpa, hlúpa. To má zato, že si ráno nepozrela predpoveď počasia. A že zabudla, že marec vie v Bostone poriadne potrápiť dievčenské srdce.

Došla k Eli Hall a odrazu zastala. Otočila sa. Počula za sebou čiesi kroky? Chvíľu uprene hľadela do uličky

medzi dvoma budovami, ale videla len prázdny chodník, čo sa leskol vo svetle pouličnej lampy. Tma a zlé počasie vyprázdnilo univerzitný areál a teraz už nijaké kroky nepočula, iba cupot mrznúceho dažďa a vzdialené svišťanie áut z Huntington Avenue.

Tesnejšie si pritiahla mikinu a kráčala ďalej.

Na uzavretom šmykľavom dvore sa leskla ľadová krus-ta a Amy nevhodnou obuvou chrupčala po námraze, zabárala sa do ľadových mlák pod sebou. Príšerne chladná voda jej špliechala na džínsy. Už si necítila prsty na nohách.

Za všetko môže profesor Harthoorn. Kvôli nemu strávil celý deň v knižnici a ešte nie je doma pri večeri s rodičmi. Je tu a o prsty na nohách sa pokúšajú omrzliny. A to všetko preto, lebo jej tridsaťdvastranová diplomovka, na ktorej mesiace pracovala, je *neúplná*, ako zhodnotil profesor. A *nedostatočná*, lebo sa v nej nevenuje kľúčovej udalosti v živote Artemisie Gentileschi, traume, ktorá jej zmenila život a naplnila maliarkine obrazy takou intenzívnou a pudovou silou. Znásilneniu.

Akoby boli ženy beztvaré hrudy hliny, ktoré musí niekto zmlátiť a týrať, aby ich to vyformovalo do úžasnejšej podoby. Akoby Artemisia potrebovala len starý dobrý sexuálny útok, aby sa z nej stala umelkyňa.

Kým kráčala cez dvor v snehovej čľapkanici, čoraz väčšími sa hnevala na Harthoornove poznámky. Čo už vie taký starý vyschnutý chlap ako on o ženách, o vyčerpávajúcich a neznesiteľných mrzutostiach, aké musia znášať? O všetkých užitočných radách, ktoré im muži vnucujú hlasom, ktorý akoby hovoril *viem svoje*.

Došla k priechodu pre chodcov a zastala pri semafore, ktorý práve prepol na červenú. No samozrejme, že má čer-

venú, dnes jej nič nevychádza. Míňali ju autá a spod kolies im fŕkali spŕšky ľadovej vody. Mrznúci dážď jej klopkal na ruksak. Myslela na laptop a na to, či nezvlhne a ona nestraťí všetku prácu, ktorú popoludní urobila. Áno, nasadila by tým dnešku dokonalú korunu. Tak jej treba, to má zato, že si nepozrela predpoveď počasia a nevzala si so sebou dáždnik. Že si obula tie hlúpe topánky.

Na semafore stále svietila červená. Žeby bol pokazený? Mala by svetlo ignorovať a chytro prebehnúť cez cestu?

Tak sa sústredila na svetlo, že si nevšimla muža, čo stál za ňou. No potom na seba niečím upriamil jej pozornosť. Asi to bolo šušťanie nylonovej bundy alebo pach alkoholu v jeho dychu. Odrazu vedela, že tam niekto je a obrátila sa.

Bol zababušený do šálu, ktorý mu siahal až k brade, a vlnenú čiapku mal stiahnutú až nad oči, aby sa obrnil voči chladu. Videla mu iba oči. Neuhol pohľadom, zízal na ňu tak prenikavo, až mala pocit, že narúša jej osobnú zónu a vysáva z nej najhlbšie tajomstvá. Nepohol sa k nej, no stačil jej mužov pohľad, aby sa cítila nesvoja.

Chytro preletela očami Huntington Avenue a ruch na opačnej strane ulice. Obchod s tacos mal otvorené a jasne vysvietené výklady. Všimla si, že vnútri je asi pol tučta zákazníkov. Bezpečné miesto s ľuďmi, kam sa uchýli, keby potrebovala pomoc. Mohla by tam zaliezť, zohriať sa a zavolať si Uber, aby ju odviezol domov.

Konečne naskočilo zelené svetlo.

Prirýchlo zostúpila z obrubníka a podrážka balerínky sa jej vzápätí šmykla po zľadovatenej vozovke. Rozhodila ruky a snažila sa ostať stáť, ale ruksak ju prevážil a spadla zadkom do snehovej čľapkanice. Mokrú a otrasenú sa pozviechala. Nevšimla si svetlá približujúceho sa auta.

2/

ANGELA

O dva mesiace

Keď niečo vidíte, volačo povedzte. Toľkokrát sme tú radu všetci počuli pre prípad, že nájdeme podozrivý balík na mieste, kde nemá čo hľadať, alebo automaticky zbystríme pozornosť, keď si všimneme, že sa po okolí zakráda niekto neznámy. Ja teda určite, najmä preto, že moja dcéra Jane je poliška a môj priateľ Vince policajt vo výslužbe. Vypočula som si toľko hrôzostrašných príbehov, že keď niečo vidím, môžete na to vziať jed, že aj niečo poviem. A tak mojou druhou prirodzenosťou je dozerať na blízke okolie.

Žijem v meste Revere, ktoré nie je v pravom zmysle slova súčasťou Bostonu, leží severne od neho a je skôr ako jeho finančne dostupnejší príbuzný. Bývam na ulici so samostatnými malými domčekmi v rade vedľa seba. *Bývanie na začiatok*, tak to nazval Frank (už čoskoro môj exmanžel), keď sme sa tu pred štyridsiatimi rokmi usadili. Ibaže sme sa nikdy nepresťahovali do väčšieho domu. Ani Agnes Kaminska, ktorá stále býva vedľa mňa, či Glen Druckmeyer. Zomrel v dome oproti, takže v tomto prípade bolo jeho obydlie presným opakom bývania na začiatok. Roky plynuli a ja som sledovala, ako rodiny prichádzajú a odchádzajú. Dom po mojej pravej strane je

opäť prázdny a na predaj, čaká na novú rodinu, aby si prešla vlastným kolobehom. Vlavo býva Agnes. Kedysi bola moja najlepšia priateľka. Až dovtedy, kým som sa nezačala stretávať s Vincom Korsakom, čo ju pobúrilo, lebo ešte nie som rozvedená a to zo mňa v jej očiach robí cudzoložnicu. Aj napriek tomu, že z nášho manželstva vycúval práve Frank, aby mohol byť s inou ženou. S blondínkou. Agnes však obrátilo proti mne, že si po Frankovom odchode tak veľmi *užívam* život. *Teším sa* z toho, že mám vedľa seba nového muža a že sa bozkávame v záhrade za domom. Čo si Agnes vlastne myslí? Čo by som podľa nej mala robiť, keď ma opustil manžel? Mala by som sa zahaliť do počestných čiernych šiat a čakať so založenými rukami, až kým mi tam dolu všetko celkom nevyschne? My dve sa už sotva zhovárame, ale ani nám to nechýba. Viem, čo tam vedľa stvára: fajčí virginie slimky, sleduje e-shop a rozvára zeleninu.

Lenže ja nezvyknem druhých súdiť.

Na opačnej strane ulice hneď na rohu stojí modrý dom, v ktorom už asi dvadsať rokov bývajú Larry a Lorelei Leopoldovci. Larry učí na miestnej strednej škole angličtinu a hoci nemôžem povedať, že by sme mali blízky vzťah, každý štvrtok večer hrávame scrabble, preto dobre poznám rozsah Larryho slovnej zásoby. Vedľa Leopoldovcov stojí dom, v ktorom zomrel Glen Druckmeyer. V minulosti slúžil na prenájom. A vedľa neho, priamo oproti môjmu, žije šesťdesiatdvaročný starý mládenec a bývalý príslušník špeciálnych síl námorníctva Navy SEAL Jonas, ktorý sa prisťahoval pred šiestimi rokmi. Lorelei nedávno pozvala Jonasa na naše hrácke večery u mňa doma, hoci sme sa na tom mali dohodnúť všetci

traja. Napokon sa ukázalo, že Jonas našu zostavu výborne dopĺňa. Vždy prinesie fľašu cabernetu Ecco Domani, má dobrú slovnú zásobu a nesnaží sa podvádzať cudzími slovami, čo by sa pri hre nemalo dovoľovať. Veď scrabble je americká hra. Okrem toho musím uznať, že je fešák. Žiaľ, vie o tom a rád kosí trávnik pred domom bez košele, vystavuje na obdiv vyklenutý hrudník a vypracované bicepsy. Prirodzene, že si neviem odpustiť, aby som naňho zízala, a on to vie. Keď vidí, že stojím pri okne, dá si záležať, aby mi zamával a Agnes Kaminska si myslí, že spolu niečo máme, čo však nie je pravda. Som iba priateľská suseda, a keď sa niekto prisťahuje, vždy sa mu s úsmevom a cuketovým koláčom objavím pri dverách ako prvá. Pozývajú ma k sebe, predstavujú mi svoje deti, zdôveria sa mi, odkiaľ pochádzajú a čím sa živia. Žiadajú ma, aby som im odporučila inštalatéra či zubára. Vymeníme si telefónne čísla a sľúbime si, že sa čoskoro navštívime. Tak to až dosiaľ chodilo so všetkými susedmi.

Kým sa neprisťahovali Greenovci.

Prenajali si žltý dom s číslom 2533, v ktorom zomrel Glen Druckmeyer. Mesiac bol prázdny, a tak som rada, že v ňom konečne niekto býva. Nikdy nie je dobré, ak je dom pridlho neobývaný. Vrhá to zlé svetlo na celú ulicu, akoby sa jej bolo treba vyhýbať.

Len čo zbadám, že Greenovci zaparkovali pred domom, automaticky vyberiem z mrazničky obľúbený cuketový koláč. Kým sa rozmrazuje, stojím na schodoch pred domom a vyzerám nových susedov. Najskôr zbadám manžela. Vystúpi zo sťahovacieho nákladného auta, vysoký plavovlasý, svalnatý. Ani sa neusmeje. To mi ako prvé udrie do očí. Nemali by ste sa usmievať, keď dorazíte do nového domo-

va? Namiesto toho si však chladne obzerá okolie, obracia hlavu, oči ukrýva za zrkadlovými slnečnými okuliarmi.

Zamávam mu na pozdrav, ale chvíľu mu trvá, kým zareaguje. Stojí a pozerá sa na mňa. Nakoniec zdvihne ruku a mechanicky mi kývne, akoby čip v jeho počítačovom mozgu zanalyzoval situáciu a rozhodol sa, že je to správne.

No dobre, pomyslí si. Manželka bude možno priateľskejšia. Keď vystúpi z auta, vidím, že má niečo po tridsiatke, striebristo plavé vlasy a štíhlu postavu v modrých džínsoch. Aj ona si premeriava ulicu, ale očami behá rýchlo ako veвериčka. Zamávam jej a nasmelo mi pozdrav opätuje.

To mi ako pozvanie stačí. Prejdem cez cestu a poviem: „Smiem vás ako prvá privítať v susedstve?“

„Teší ma,“ odvetí. Chytro pozrie na manžela, akoby si pýtala dovoľenie povedať viac. Môj radar čosi zachytil, ší-pim, že sa medzi nimi niečo deje. Zdá sa mi, že sa spolu necítia uvoľnene a myseľ mi hneď zabľúdi k všetkým možným spôsobom, ako sa môže pokaziť manželstvo. Mala by som o tom niečo vedieť.

„Som Angela Rizzoliová,“ predstavím sa. „A vy ste?“

„Som, ehm, Carrie. A toto je Matt.“ Odpovedá mi jachtavo, akoby musela rozmýšľať nad každým slovom, kým ho vypovie.

„Na tejto ulici bývam už štyridsať rokov, ak sa budete chcieť niečo dozvedieť o okolí, viete, na koho sa máte obrátiť.“

„Povedzte nám niečo o susedoch,“ požiada ma Matt. Letmo sa pozrie na susedný modrý dom s číslom 2535. „Akí sú?“

„Ó, tam bývajú Leopoldovci. Larry a Lorelei. Larry učí angličtinu na štátnej strednej škole a Lorelei sa stará o do-

mácnosť. Vidíte, ako pekne si udržiavajú záhradu? Larry sa v tom vyžíva, nenechá v trávniku jediná burinu. Nemajú deti, sú milí a tichí susedia. A z druhej strany máte Jonasa. Je bývalý príslušník špeciálnych síl námorníctva. A aké príbehy vie o tom porozprávať! Na mojej strane ulice, tu vpravo odo mňa býva Agnes Kaminska. Manžel jej dávno zomrel, ale už sa viac nevydala. Myslím, že jej to vyhovuje, tak ako je. Kedysi sme boli najlepšie priateľky, kým môj manžel...“ Uvedomujem si, že táram bez ladu a skladu, a zmĺknem. Nepotrebujú vedieť, ako sme sa s Agnes rozkmotrili. Určite sa o tom dozvedia od nej. „A vy máte deti?“ opýtam sa.

Je to jednoduchá otázka, no Carrie opäť chytrou pozrie na manžela, akoby si pýtala dovolenie odpovedať.

„Nie,“ odpovie mi Matt. „Ešte nemáme.“

„Tak potom nepotrebuje odporúčania na opatrovateľky. Aj tak sa hľadajú čoraz ťažšie.“ Obrátim sa na Carrie. „V kuchyni sa mi rozmrazuje bochník chutného cuketového koláča. Som známa svojím receptom, aj keď sa tým sama chválím. Hneď vám ho prinesiem.“

Matt odpovie za oboch. „To je milé, ale nie, ďakujeme. Sme alergickí.“

„Na cuketu?“

„Na lepok. Na všetky pšeničné produkty.“ Položí manželke ruku na plece a postrčí ju k domu. „No, potrebujeme sa zabývať. Uvidíme sa neskôr, madam.“ Obaja vojdú do domu a zatvoria za sebou.

Pozerám sa na sťahovací nákladiak, ktorý ešte ani neotvorili. Nepoponáhľala by sa každá iná dvojica vyniesť veci do domu? Ja by som zo všetkého najskôr vybalila kávovar a kanvicu na varenie vody. Ale Carrie a Matt Greenovci nechali všetko v aute.

Zamknuté sťahovacie auto parkuje na ulici celé popoludnie.

Až po zotmení začujem kovový klepot. Opatrne vyziem cez okno a vidím susedovu siluetu, ako stojí pri zadnej časti nákladiaka. Vyštvára sa dnu a o chvíľu spätkuje po šikmej plošine s vozíkom plným škatúl. Prečo čakal s vykládkou vecí až do zotmenia? Čo nechce, aby susedia videli? V aute toho iste nemali veľa, pretože mu to zabralo iba desať minút. Zamkne nákladiak a vojde dnu. Majú rozsvietené, ale nič nevidím pre zatiahnuté žalúzie.

Počas štyroch desaťročí na tejto ulici som už mala za susedov alkoholikov, záletníkov aj muža, ktorý bil svoju manželku. Možno dokonca dvoch takých. Ale ešte som nestretla takú odmeranú dvojicu, ako sú Carrie a Matt Greenovci. Možno som na nich príliš naliehala. Alebo môžu mať manželské problémy a nežiada sa im stýkať so zvedavou susedou. Čo ak je to výlučne moja chyba, že sme si hneď nepadli do oka.

Musím im dopriať viac času.

Ale neviem si pomôcť, na druhý deň, a potom aj ďalší a ďalší sledujem dom s číslom 2533. Vidím, ako Larry Leopold odchádza do práce. Aj Jonasa bez košele kosí trávnik. Vidím aj svoju nepriateľku Agnes, ako vyfukuje cigaretový dym a pritom mi s demonštratívnym nesúhlasom pochoduje pred domom, tento zvyk si pestuje dva razy denne.

A Greenovci? Darí sa im prešmyknúť sa okolo mňa ako duchom. Iba letmo zachytím Matta, sedí za volantom čiernej Toyoty a mieri s ňou do garáže. Potajme ho pozorujem, ako montuje na okná na poschodí žalúzie. A všimnem si, že mu FedExom doručili škatuľu. Šofér mi prezradil, že ju

priviezol z BH Photo v New York City. (Nikdy nezaškodí vedieť, že vodič FedExu, ktorý vozí do susedstva zásielky, miluje cuketový koláč.) Nevidím však ani najmenší náznak, že by tí ľudia mali aj nejaké zamestnanie. Chýba im akýkoľvek pravidelný režim, prichádzajú a odchádzajú rôzne, správajú sa ako ľudia na dôchodku. Spytujem sa na nich Leopoldovcov a Jonasa, ale nevedia o nič viac ako ja. Greenovci sú pre nás záhada.

Všetko som telefonicky vysvetlila svojej dcére Jane. Povedali by ste, že bude rovnako zvedavá ako ja, no Jane len poznamená, že keď sa chce niekto vyhýbať špicľovaniu susedov, nie je na tom nič trestné. Je hrdá na svoj policajtský inštinkt, vďaka ktorému vycíti, keď čosi nie je v poriadku, ale nemá nijaký rešpekt voči matkiným inštinktom. Keď jej kvôli Greenovcom volám už tretí raz, nakoniec stratí trpezlivosť.

„Zavolaj mi, keď sa niečo naozaj *stane*,“ oborí sa na mňa.

O týždeň zmizne šestnásťročná Tricia Talleyová.

3/

JANE

Okolo zámku cukríkovo ružovej farby sa špirálovito točili bublinky, vírili les z umelých rias, v ktorom sa vynímala pirátska truhlica plná drahých kameňov. Na posteli z mušle ležala morská panna s rozvírenými červenými vlasmi, obklopená zástupom obdivovateľov z rodu kôrovcov. Iba jediný obyvateľ tejto zázračnej podvodnej krajiny skutočne žil a momentálne zízal cez krvou poľkané sklo na detektívku Jane Rizzoliovú.

„Pre jednu zlatú rybku je to celkom nóbl akvárium,“ vyhlásila Jane. „Tuším, že tu má celé osadenstvo *Malej morskej panny*. Rybka, ktorá sa o rok ocitne v záchodovej mise.“

„Nie nevyhnutne. Je to závojnarka,“ zareagovala doktorka Maura Islesová. „Taká rybka môže teoreticky žiť aj desať, dvadsať rokov. Podľa záznamov sa najstaršia závojnarka dožila štyridsaťtri rokov.“

Jane, ktorá zízala cez sklo akvária, videla Mauru cez vodu. Doktorka čupela za akváriom a skúmala telo päťdesiatdvaročnej Sofie Suarezovej. Maura mala schopnosť pôsobiť premyslene elegantným dojmom aj v sobotu predpoludním o trištvrte na jedenásť. Toto kúzlo si Jane

nikdy neosvojila. Nebolo to len Maurinými na mieru ušitými voľnými nohavicami a blejzrom, ani čiernymi vlasmi zastrihnutými do boba. Nie, bolo to niečím, čo mala Maura v sebe. Väčšine policajtov bostonského policajného oddelenia naháňala strach – žena s krvavočerveným rúžom, ktorá využíva intelekt ako štít. A svoj intelekt teraz naplno zamestnávala dešifrovaním stôp smrti, ktoré sa jej prihovárali cez rany a krvavé striekance.

„Je to pravda? Naozaj môže zlatá rybka prežiť štyridsať tri rokov?“ opýtala sa Jane.

„Vyhľadaj si to.“

„Na čo ti je taká celkom zbytočná informácia?“

„Nijaká informácia nie je zbytočná. Je to kľúč, ktorý čaká na správnu zámku, aby ju otvoril.“

„Vyhľadám si to. Pretože každá zlatá rybka, ktorú som mala, mi do roka skapala.“

„Bez komentára.“

Jane sa vystrela a obrátila sa, aby si opäť prezrela skromný príbytok ženy, ktorá tu kedysi žila a nedávno skonala. *Sofia Suarezová, kým si bola?* Jane vnímala záchytné body v knihách na policiach, v úhľadne zoradených diaľkových ovládačoch na konferenčnom stolíku. Poriadkumilovná žena, ktorá rada plietla, súdiac podľa časopisov na bočnom stolíku. Knižnicu mala plnú učebníc pre zdravotné sestry a romantických príbehov, zbierka ženy, ktorá vídala v práci smrť, no predsa chcela veriť v lásku. A na malom stolíku v rohu miestnosti s pastelovými umelými kvetmi stála zarámovaná fotografia usmiateho muža s iskrivými očami a peknou šticou čiernych vlasov. Jeho príznak bol prítomný v každej miestnosti. Nad čestným miestom mŕtveho muža visela svadobná fo-

tografia mladšej Sofie s manželom Tonym. Vo svadobný deň im tváre prežiarila radosť. V ten deň museli obaja veriť, že majú pred sebou veľa šťastných rokov, ktoré spolu prežijú až do staroby. Lenže minulý rok jej smrť zobrala manžela.

A včera v noci si zabijak prišiel aj po ňu.

Jane zamierila k vchodovým dverám. Na dlážke ležal zvinný stetoskop postriekaný krvou.

Tu na ňu zaútočil.

Čakal na ňu vrah, keď v noci vošla dnu? Alebo ho prekvapila, začul kľúč v zámke a spanikáril, len čo si uvedomil, že ho tu pristihne?

Prvá rana ju nezabila. Ešte žila. A bola pri vedomí.

Jane sledovala krvavú stopu, ťahala sa po dlážke a značila zúfalú snahu obete útočníkovi utiecť. Viedla od vchodových dverí cez obývačku popri ticho bublajúcom akváriu.

A tu sa to končí, pomyslela si, upierajúc pohľad na telo.

Sofia Suarezová ležala na boku na vydláždenej podlahe, s nohami pritiahnutými k telu v polohe plodu v maternici. Na sebe mala modrý odev nemocničnej sestry slúžiacej na sále a legitimácia jej dosiaľ visela na blúze: *S. Suarezová, registrovaná zdravotná sestra*. Rozbitá lebka ležala v kaluži krvi, prednú časť mala na nepoznanie. Bol to iba smutný pozostatok tváre, ktorá tak veselo žiarila na svadobnej fotografii.

„V tomto striekanci vidím obrys topánky,“ vyhlásila Maura. „A tamto je čiastočná vzorka podrážky.“

Jane si čupla, aby preskúmala stopu. „Vyzerá to ako typ členkovej obuvi. Mužská veľkosť sedem alebo osem?“ Jane sa obrátila k vchodovým dverám. „Tam leží jej stetoskop. Napadol ju krátko po tom, čo vošla do domu. S ná-

mahou sa doplazila až sem. Zvinula sa do fetálnej polohy, možno sa tak chcela chrániť. Najmä hlavu. A znovu jej zasadiť ranu.“

„Našli ste zbraň?“

„Nie. Čo by sme mali hľadať?“

Maura kľučala vedľa tela a rukou v chirurgickej rukavici jemne odhrnula mŕtvej žene vlasy, aby odhalila kožu na temene. Tieto kruhové stopy sú jasne viditeľné. Myslím, že hľadáme kladivo s okrúhlou plochou hlavou.“

„Nenašli sme nijaké kladivo. Ani zakrvavené, ani iné.“

Janin partner Barry Frost vyšiel zo spálne v zadnej časti domu. Zvyčajne bledú tvár mal hrozivo jasnočervenú od spálenia slnkom, dôsledok včerajšieho výletu na pláž bez pokrývky hlavy. Jane sa mykla už pri pohľade naňho. „Nenašiel som jej peňaženku ani mobil,“ oznámil im. „Zato som objavil toto. Mala to zastrčené v elektrickej zásuvke v spálni.“ Zdvihol nabíjací kábel. „Zdá sa, že je to na nabíjanie Apple laptopu.“

„A kde je laptop?“ opýtala sa Jane.

„Tu nie je.“

„Si si tým istý?“

„Chceš sa pozrieť sama?“ Frost zareagoval netypicky namrzene, ale možno si o to koledovala, navyše spálená koža na tvári ho musela trápiť.

Jane už predtým prezrela dom, a teraz urobila ďalšiu obhliadku. Návleky na topánkach jej pri chôdzi po dlážke šušľali. Nazrela do hosťovskej izby. Na posteli ležala poskladaná bielizeň. Potom vošla do kúpeľne. Skrinka pod umývadlom prekypovala zvyčajnými krémami na tvár a prípravkami, ktoré sľubujú, no nikdy nezachovávajú večnú mladosť. V skrinke s liekmi objavila fľaštičky

s tabletkami proti vysokému tlaku a alergiám a nádobku s hydrokodónom na predpis šesť mesiacov po expirácii. V kúpeľni nič nenasvedčovalo, že tam bol útočník, čo Jane znepokojilo. Skrinka s liekmi patrí k prvým miestam, ktoré vlamač zvyčajne vyplieni a hydrokodón by určite stál za krádež.

Jane pokračovala do manželskej spálne, kde si na bielozlízniiku všimla ďalšiu zarámovanú fotografiu Sofie s manželom zo šťastnejších čias, keď ešte obaja žili. Stáli vedľa seba na pláži a čas, ktorý uplynul od svadobnej fotografie, im pridal vrásky aj kilá. Boli objemnejší v drieku a mali hlbšie vrásky okolo úst i očí. Otvorila šatníkovú skriňu a videla, že na vešiakoch visia okrem Sofiinho oblečenia aj Tonyho saká a nohavice. Muselo ju bolieť pri srdci, keď každé ráno otvárala skriňu a videla manželove šaty. Alebo jej prinášalo útechu, že sa môže dotýkať vecí, ktoré nosil, a vdýchnuť jeho pach?

Jane zatvorila skriňu. Frost mal pravdu. Ak Sofia vlastnila Apple laptop, v dome sa nenachádzal. Vošla do kuchyne. Na pulte stáli balenia mexickej múky a plastové vrecká so suchými šupkami z kukuričných klasov. Inak bola kuchyňa uprataná a všetky povrchy čisto vyutierané. Sofia bola zdravotná sestra, čistiť a dezinfikovať povrchy bola asi jej druhá prirodzenosť. Jane otvorila potravinovú skriňu a videla police plné neznámych ochucovadiel a omáčok. Predstavila si, ako Sofia tlačí nákupný vozík uličkami obchodu a plánuje, čo si uvarí. Žila sama a pravdepodobne aj sama stolovala. Súdiac podľa netradičných zásob korenín určite nachádzala vo varení útechu. Ďalší kúsok do skladačky obrazu Sofie Suarezovej, ženy, ktorá milovala varenie a pletenie. A ktorej tak veľmi chýbal zosnulý

manžel, že si nechala v skrini jeho oblečenie a v obývačke mu urobila malú svätyňu. Žena, ktorá milovala romantické knihy a zlatú rybku. Ktorá žila sama, ale rozhodne sama nezomrela. Ktosi stál nad ňou a držal smrtiaci nástroj. Ktosi sa díval, ako posledný raz vydýchla.

Jane sa pozrela na rozbité sklo z výplne zadných kuchynských dverí, rozsypané na dlážke. Tadiaľto vošiel dnu. Votrelec zvonka rozbil sklenenú výplň, strčil dnu ruku a otvoril západku na dverách. Vyšla na dvorček za domom vysypaný štrkom s prázdny smetiakom a niekoľkými burinami, ktoré sa tlačili na svetlo. Našla ďalšie črepy, ale v štrku sa nezachovali nijaké stopy. Bránka sa zatvárala na obyčajnú závoru, ktorá sa dala zvonka ľahko otvoriť. Nijaké bezpečnostné kamery, žiadny poplašný systém. Sofia sa tu určite cítila v bezpečí.

Z mobilu sa ozval škripot huslí. Bol to hudobný motív z filmu *Psycho* a napol jej nervy – hoci vhodne. Nepozrela sa, kto jej volá, stlmila telefón a vošla späť dnu.

Zdravotná sestra. Kto by, doparoma, vraždil zdravotnú sestru?

„Nezdvihneš jej?“ opýtala sa Maura, keď sa Jane vrátila do jedálne.

„Nie.“

„Ale volá ti mama.“

„A preto ten hovor neprijmem.“ Videla, ako Maura zdvihla obočie. „Dnes mi volá už tretí raz. Viem, čo mi chce povedať. Čo si to za polišku? Naozaj ťa vôbec nezaujíma únos dieťaťa?“

„Niekoho uniesli?“

„Nie. Dievča z jej okolia sa vyparilo. Nie je to prvý raz, čo utiekla.“